

Ukážka z knihy

Dnes sú to štyri roky, čo som odišla od sestier. Nikdy by mi ani na um nezišlo, že o štyri roky budem žiť v takejto biede. „Martinko, narodíš sa do biedy. Často počúvam tvojho otca, ako si nič nemôžeme dovoliť.“ Neskutočne ma to ubíja. Je mi z toho veľmi ťažko. Ja už nechcem snívať o čerstvej voňavej žemličke, obyčajnom masle, plátku šunky a syra a plnom tanieri zeleniny. O dobrom čerstvom džúse. Z obyčajného lacného chleba natretého margarínom sa mi dvíha žalúdok. Tú múkovú salámu nemôžem už ani vidieť. Mojou jedinou nerestou je trocha mlieka do kávy. Ale už aj tá káva sa minula a pri pohľade na tú trošku mlieka mám neskutočné výčitky, že si ho doprajem. „Mám hrozný strach, že sa narodíš maličký, nevyvinutý, chorľavý. A to všetko len preto, že sa ti nedostáva toho, čo potrebuješ.“

Keby som to dokázala zmeniť. Keby som vedela, čo robiť, aby som to zmenila. Nemusíme byť bohatí, len nechcem každé ráno rozmýšľať, na čo miniem tých pár eur, ktoré mám ešte v peňaženke. Už neviem, ako robiť nákupy, aby som ešte niekde ušetrila. Všetko kupujem v zľavách a vo výpredajoch. Nevládzem. Naozaj nevládzem. Ide mi srdce puknúť, keď vidím cudzie nákupné vozíky. Plné jedla. Základného, ale aj niečoho dobrého navyše, množstva zeleniny a šťavnatého ovocia. Nám musia stačiť kompóty a zavárané uhorky. Mäso, jogurty, syry a džúsy máme len výnimočne. A kde sú ostatné potrebné veci? Nemáme zimné topánky, do vetrovky sa už ledva zapnem. Visia nad nami dlhy. Z niektorých budeme musieť do konca roka odrezať. Ale ako, to absolútne netuším. Tak strašne ma to všetko ťaží.